

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: Vasile Todi

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

“AMORURI PERMISE ȘI NEPERMISE

Marilyn moare în 1962, John Kennedy, președintele Americii, în 1963. În iunie 1962, cu două luni înainte de moarte, Marilyn îi cântase președintelui celebrul Happy birthday to you! Președintele împlinea 45 de ani; era cel mai tânăr președinte al Statelor Unite și spectacolul trebuia să fie pe măsura aniversării. Actrița își face intrarea călare pe un elefant, e într-o rochie care îi lasă spatele gol și îi subliniază toate rotunjimile. Nu mai e logodnica Americii — dacă a fost vreodată — e amanta ei. Putea ea, superba, etern-dezbrăcată, să nu fi trecut prin patul prezidențial?

Capitolul acesta ar fi putut înainta dezvoltând o idee din precedentul: subliniind că, odată eșuată relația cu Dramaturgul, Marilyn vrea să se așeze sub protecția celei mai mari familii americane, întemeind o nouă familie. Ultima ei familie!

Soț ar fi trebuit să fie Președintele. Cuplul ar da viață celor mai spectaculoase

ecuații ale americanismului.

N-am nici o îndoială că actrița ar fi vrut să se căsătorească fie cu John, fie cu Bob. Dar nu era neapărat necesar ca ea să fie soția unuia dintre ei pentru a fi fericită. Poate să fie fericită și când prințul din Carpathia o lasă și se întoarce din țara lui. Și când află că milionarul nu e un milionar, ci un om simplu, cântăreț de muzică de jazz. N-ar fi fost nici un dezastru dacă femeia cea mai populară a Americii nu se împlinea în interiorul ultimului ei mariaj.

Îl iubea pe John Kennedy? Îl iubea pe președintele țării, iubea puterea care îi putea oferi protecție, îi iubea succesul. Îl iubea pe Bob? În Bob descoperise un Kennedy de rezervă și în lipsa titularului putea fi acceptat și locșitorul. Încerca să-l șantajeze? Să-l corupă pe frățiorul care încerca să facă ordine în America?

Iată o întrebare care a născut cărți, filme, piese de teatru și va mai naște alte filme și alte cărți. În ordinea infinită a

AȘCHIE DIN TRISTEȚEA ROMÂNEASCĂ

Să fii fericit că a căzut comunismul?
Nu-am cum să fii fericit, dacă mă uit la ce a venit după.

Radu Beligan

lucrurilor, nu-i exclus ca Marilyn să fi ținut un carnet roșu în care să-și fi notat o seamă de fapte care deranjau familia Kennedy. Și iarăși în ordinea mare a lumii, nu-i cu desăvârșire exclus ca Marilyn să fi ținut un jurnal în care să fi notat adevăruri compromițătoare pentru unii sau pentru alții. Imprevizibile sunt soluțiile în cercul puterii. Iar eliminarea celei mai frumoase femei a Americii va fi apărut, la un moment dat, o soluție necesară. Cu timpul, supozițiile se vor înmulți, fără ca numărul dovezilor să crească. Și se vor înmulți fiindcă viața vedetei are

(continuare în pag. a 2-a)

Cornel UNGUREANU

PROBLEMA AVORTULUI LA SFINȚII PĂRINȚI

La ora actuală societatea noastră - și nu numai - este foarte preocupată de scăderea numărului populației urmare faptului că nașterile se împuținează pe măsură ce se înmulțesc decesele. Mai mult decât atât, statisticile vorbesc despre cazurile tot mai frecvente de pruncucideri cum și de potențarea așa-zisei „planificări familiale” până la a deveni o practică curentă, toate la un loc și fiecare în parte contribuind la extinderea fenomenului acum pomenit. Drept urmare, devine din ce în ce mai insistentă întrebarea: care este poziția religiei noastre creștine, în concret a Bisericii, față de această problemă. Rezumând se poate spune că la ortodocși avortul este considerat o crimă.

(continuare în pag. a 2-a)

NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezii ai tuturor vremurilor

Mircea DINESCU

Mai știi cum te strigam pe-atunci
icoană cu picioare lungi
veneai pe râu sau râu erai
curgeai în mine până-n rai

cu limba preschimbată-n bici
vânam pe coapse iepuri mici
coseam prin pulpe fân mieriu
erai mireasmă, eram viu

MAI ȘTII

Dar of of of desiş de ochi
acum de mine trag trei popi
carnea-mi miroase de pe-acum
a scândurică de salcâm

pe când mânzește muști din cai
mie țărâna-mi spune hai,
mie ulcica-mi zice blid,
iubire-măr rostogolît.

“ODIHNIND” ÎN BIBLIOTECĂ

Sorin Ovidiu Vântu, a fost arestat. Războiul declarat al președintelui României Traian Băsescu cu puternicii țării, a intrat în linie dreaptă. Cum se va sfârși? În sânge. În sânge, pentru că această luptă, nu s-a iscat dintr-o ceartă stărnită de un pahar în plus băut la “Cireșica”; nu, această rivalitate dezlănțuită din cu totul alte pricini, s-a preschimbat într-o dușmănie hrănită cu ură. Din ură, la începutul secolului trecut, România a dobândit obișnuința asasinatului politic: I.G. Duca-președinte al Consiliului de Miniștri, la 29 decembrie 1933, Corneliu Zelea Codreanu, la 30 noiembrie 1938, Armand Călinescu, prim-ministru al României, la 21 septembrie 1939, Nicolae Iorga, fost prim-ministru, în 27 noiembrie

1940 și toate, în ultima decadă a anului! România nu are obișnuința asasinatului politic? România are - din nefericire pentru ea - toate obișnuințele. Ura nu e morală, dar cei învrăjbiți astăzi, se consideră protejați poate, de faptul că răzbunarea nu figurează printre păcatele capitale.

L-am văzut recent pe primarul orașului Constanța la televizor; se sparie gândul, vorba cronicarului. Uniformă castristă, stea leninistă și discurs decupat din “Catehismul revoluționarului”, operă a “marelui învățător”, Bakunin. Îns portuar... Genul ăsta de inși, nu cunosc decât o singură știință - aceea a

(continuare în pag. a 2-a)

Vasile TODI

ANUL XVI
NR. 9 (199)

SEPTEMBRIE
RAPCIUNE

Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAZAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2010

“AMORURI PERMISE ȘI NEPERMISE”

☛ (urmărire din pag. 1)

întotdeauna un nivel manifest și o subterană care ascunde, în nenumăratele-i dependențe, iubiri, rude, cunoscuți.

Nivel pe care imaginarul american — și imaginarul popular — îl exploatează ca pe o adevărată mină de aur. Apar amanți care își scriu memoriile, soți care își aduc deodată aminte, că la începutul anului 1950 au fost uniți printr-o căsătorie secretă de Dânsa, pelicule porno în care ea poate fi recunoscută. Mai apar părinți, bunici, exegeți care vor să pună ordine în acte, în afaceri. America își construiește poveștile ei, iar între aceste povești miraculoase relația unui președinte brav și a unei Femei Fatale poate fi dintre cele mai rodnice.

Cine a cunoscut-o însă poate să-și dea seama că toate supozițiile privind asasinatul sunt pure copilării. Nimeni n-avea interesul să o asasineze pe Marilyn fiindcă ea nu era femeia care să amenințe altă persoană decât propria ei persoană. Ea este ființa care acționează, fără mediere, în doi timpi: a fi și a nu fi. Voința ei de a fi egalată doar de voința ei de retragere, de ieșire din această lume, de ancorare în somn. Familia ar fi trebuit să fie, pentru ea, un fel de somn. A dormi împreună cu mama, cu bunicul, cu cineva care să te ia în marsupiul ocrotitor. Nu voia să moară, voia doar să iasă din această lume și să pătrundă cât mai adânc în marsupiul somnului.

După ce m-am întors de la Katmandu și eram convinși că oamenii trebuie să vizeze într-o anumită direcție, să stăpânească anumite vise, am întrebat-o ce ar vrea să vizeze. Poți să dormi dacă vrei să visezi ceva, i-am spus, iar dacă vrei să visezi ceva, eu pot să te fac să visezi ce vrei tu.

Bine, mi-a răspuns, visez ce vrei tu, numai adoarme-mă.

Nu voia să viseze nimic, absolut nimic. Dar voia să doarmă cât mai mult cu puțință. Nici o familie nu fusese capabilă să o salveze, nici o iubire nu-i asigurase protecția necesară. I-a mai rămas somnul. Iar, după judecățile ei, o pastilă mai mult însemna somn mai lung.

Nimeni n-a vrut să-i ridice trupul de la morgă. Nici John, nici Bob, nici una dintre fostele ei familii. Apropierea celei mai frumoase femei din America devenise compromițătoare. America puritană încă veghea, ochii ei încă străpungeau pereții de cazemată în care se închisese. Deși țara întreagă trăia un șoc, deși ziarele mari ale lumii apăreau cu pozele ei în chenar negru, nimeni nu o primea în familia sa.

Moartea i-a desăvârșit singurătatea.

LIPSA DE IDEI ...

Ultima remaniere guvernamentală nu prea lasă să se vadă nici-o speranță de mai bine întrucât în afară de ministrul Tabără, care are experiență și pregătire coresponsabilă, ceilalți nu sunt obișnuiți cu cerințele unor atari demnități și funcții, iar până când se obișnuiesc, s-ar putea să fie remaniați. Și atunci... totul pare un exercițiu de de credibilitate. Fără politici te face mare lucru, oricât ar fi garnitură.

Imagine și
clare și idei noi, nu se poate
de capabili miniștrii din noua

Colac peste pupăză, la discursul de investitură Președintele ne mai dă vestea tristă că politica de austeritate, va continua și anul următor. Tot Dânsul i-a avertizat pe miniștrii muncii și finanțelor să nu mai dea stimulente angajaților în condiții pe care nu le cunoștea. Spre exemplu: la finanțe se dau stimulente până la maximum un salariu tarifar, care se constituie doar din colectările suplimentare la buget, în cote legiferaute de până la 15%. Când un contribuabil datorează potrivit declarațiilor proprii o sumă la buget, iar la control inspectorul descoperă că datorează mai mult, din diferența suplimentară încasată poate beneficia, de un stimulent de 10% până maximum la un salariu tarifar. Din aceeași sumă colectată suplimentar pot beneficia și șefii acestora până la un salariu, în cadrul a 5% din sumele colectate suplimentar. Desființarea stimulentei se poate face prin un alt act normativ și ar fi o prostie ilegală, care ar conduce automat la scăderea încasărilor la buget și așa mici.

Lipsa de idei a celor ce ne conduc, scade credibilitatea României pe plan extern, face să scadă încrederea investitorilor străini și descurajează pe cei interni.

Absorția scăzută a fondurilor comunitare, nu conduce, cum ar fi normal, la măsuri hotărâte în domeniu și nici căutarea cauzelor și eventual la înlăturarea lor. Nici apelarea la noi împrumuturi externe nu poate fi o soluție viabilă, mai ales dată fiind datoria externă a țării.

Noi vedem soluția în reevaluarea redevențelor la petrol, gaze naturale și alte materii, cât și stabilirea corectă a prețurilor la contractele noi de concesiune și exploatare (aur, uraniu, titanu etc ...).

Dr.Ec. TARJOC ȘTEFAN

“ODIHNIND” ÎN BIBLIOTECĂ

☛ (urmărire din pag. 1)

nimicirii. Pentru astfel de indivizi, pasiunea de a distruge este o pasiune creatoare. Țara asta în care viclenia a devenit endemică, le aparține. Ei îi sunt stăpânii și din pricina unora ca dânsii, un cotidian bulgar, ”Șapte zile Sport”, întreba nu demult divinitatea: ”Dumnezeule, când ai adunat păcătoșii și penibilii, de ce i-ai lăsat pe români pe pământ?” Că vrem ori nu, reputația unei țări crește sau scade în funcție de valoarea bărbaților de stat care o conduc.

A coborât toamna din calendarul cerului; peste văzduh, peste pământ, peste oameni. Tot într-o toamnă, îi scria prin 1880, Mihai Eminescu surorii sale Hen-

riette, paralizată: ”Toamna vieții vine fără să știi când, nici de unde... Numai vezi că totul a trecut pentru a nu se mai întoarce, și-atunci se simte omul bătrân, foarte bătrân, și ar vrea să moară”

Decât sa te împaci cu un om “la umbra unui crin, în Paradis”, mai bine îi ceri iertare pe pământ.

O constatare demiurgică într-o povestire a lui Mircea Eliade: ”Lumea întreagă traiește în exil, dar asta nu o știi decât câțiva”.

PROBLEMA AVORTULUI LA SFINȚII PĂRINȚI

☛ (urmărire din pag. 1)

Catolicismul este împotriva sterilizării, a contraceptivelor și a avortului. Singurul amendament - în caz de complicații, la naștere - va fi salvarea mamei.

Protestanții (luteranii și reformații), anglicanii, mai puțin neoprotestanții, lasă la liberă alegere și conștiința a părinților păstrarea sau nu a sarcinii.

La evrei, între primele 40 de zile și până la trei luni este permis avortul doar în caz de malformații ale fătului, violență sau incest.

La musulmani, este permis avortul până la trei luni, doar dacă viața mamei este în pericol și numai cu consimțământul tatălui. Dacă la naștere intervin complicații, prioritară este salvarea mamei.

La hinduși, avortul și contracepția chimică sau mecanică sunt interzise și se pedepsesc.

Budismul lasă în exclusivitate hotărârea procreării, viitorilor părinți.

Sigur că ne interesează mai puțin ce spun alții - deși are și opinia lor importanță - dar ceea ce contează pentru noi în primul rând este învățătura pe care ne-o îmbie Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

Sfânta Tradiție prin Părinții Bisericii vine cu explicații detaliate. Aceștia pornesc de la întrebările: când efectiv se poate vorbi de apariția unei ființe umane? omul începe să existe de când se produce procrearea pruncului? când vorbim de

pruncucidere nu greșim oare de vreme ce ființa din sânul mamei nu este încă om adevărat ci doar om în devenire? Și dacă omul cu adevărat este alcătuit din trup și suflet, pruncul aflat în pântecul mamei este el doar trup, sau este ființă umană completă cu trup și suflet? Mai exact, când apare sufletul în trup spre a putea vorbi de un om adevărat, din momentul procreării, odată cu dezvoltarea trupului în sânul mamei, sau după nașterea fizică? Altfel zis, care este statutul embrionului uman din punctul de vedere al momentului apariției sufletului ca parte componentă a unei ființe omenești alături de trup?

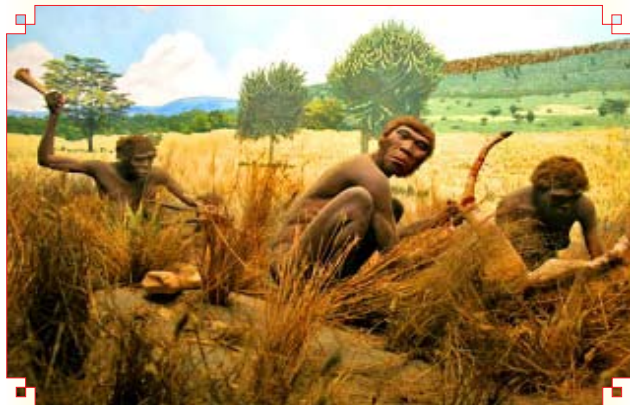
Acestor întrebări Sfinții Părinți s-au străduit să le dea răspunsul de rigoare și astfel se face că de la ei ne-au rămas pagini pe care le-am putea considera antologice. Pentru a nu ne lungi prea mult, vom spune că, privitor la sufletul omului ca parte componentă a ființei umane, au fost adoptate trei teorii: pre-existențialismul, coexistențialismul și postexistențialismul. Ce susține fiecare e ușor de înțeles din chiar denumirea ce li s-a dat. Opinia majorității Părinților este favorabilă coexistențialismului care a și devenit poziția oficială a Bisericii. Potrivit acesteia, în momentul când începe să ia ființă trupul, adică în momentul conceperii, apare și sufletul. Unitatea ființei umane reclamă unitatea de principiu, căci omul nu poate să-și fie sieși anterior sau posterior. El trebuie să apară dintr-o dată, trup și suflet.

ISTORIA
OAMENILOR

VOLTAIRE

Shabrahma s-a urcat pe tronul strămoșilor lui, foarte tânăr fiind. Avea doar șaseșprezece ani. A chemat de îndată la dânsul doctorii, învățații și, scriitorii împărăției sale și le-a poruncit: „Voi care stăpâniți izvorul cunoașterii, să-mi concentrați într-o lucrare, într-o operă, tot ceea ce omul a descoperit, realizat sau scris: toată povestea sa!”

După zece ani, într-o bună zi, în jurul palatului lui Shabrahma au apărut 250 de cămile, împovărate cu tomuri peste tomuri.

- Iată Rege al Timpurilor, rosti căpetenia doctorilor, ceea ce ne-ai poruncit, toată istoria oamenilor este în fața înălțimii Tale, pe samarurile acestor cămile.

- E prea mult, oftă regele, mai reduceți dintr-însa.

Au mai trecut alți zece ani și doar 100 de cămile au fost aduse în fața regelui.

- E prea mult, prea mult, mai reduceți...

Și au trebuit să treacă, douăzeci de ani, până când învățații împărăției să se poată înfățișa la tronul lui Shabrahma, cu rezultatul strădaniei lor încărcat pe samarurile doar a zece cămile.

- Nu mai puteți reduce nimic? a oftat împăratul.

Și s-au scurs încă zece ani. Aflat și el acum în pragul bătrâneții, regele văzu într-o zi îndreptându-se spre dânsul pe ultimul supraviețuitor dintre învățați, pe căpetenia lor; încovoiat sub povara anilor, cu barba albă, singur și cu mâinile goale:

- Iată îți aduc acum rezumatul întregii istorii a oamenilor: „S-au născut, au trăit, au murit!”

(după O LEGENDĂ ORIENTALĂ)

TEZELE LUI ȘMULIK

AL VIANU

Compunere liberă a elevului Șmulik Grivenson, clasa a 2-a Beit-Sefer Amami

Femeia este o ființă, pe care Dumnezeu a lăsat-o pe pământ după chipul și asemănarea lui, deși toți o preferă după chipul și asemănarea lui Pnina Rozenblum.

De fapt și femeia este tot un fel de Dumnezeu, căci pe pământ e atotputernică. Nimic nu se face fără ea: nici politică (vezi madam Tatcer), nici vâlvă (vezi Miss Hillary Clinton) nici miliarde (vezi madam Rotșild), nici copii (vezi pe mama). Femeile sunt de două feluri: tinere și foarte tinere. Cele mai în vârstă intră în categoria „femei bine”. „Femeile bine” sunt acelea care au implinit 50 de ani și merg pe 39. De fapt, la femei nu are importanță vârsta ci cosmeticele, fiindcă fiecare produs cosmetic acoperă câte 2-5 ani. Așa că dacă o femeie folosește 20 de cosmetice, poți să spui despre ea că nici nu s-a născut încă, deși primește deja pensie.

Femeia este subiectul celor mai multe cântece de dragoste, de aceea dragostea este întotdeauna un cântec. Tata spunea că fără femei nu se poate trăi, iar cu femei este imposibil de trăit.

Cea mai mare calitate a femeii este zestrea. Cel mai mare defect al femeii este maică-sa. Dar așa cum inventatorii au inventat avionul fără pilot, revolverul fără zgomot, tot așa se încearcă o altă invenție: zestre fără nevastă și soț fără soacră. Cred că cel care va pune la punct aceste două mari invenții va primi premiul Nobel pentru pace.

Femeile se mai pot împărți, după cum spune unchiul Sami,

VORBE... VORBE...VORBE

Ca și în Hesioid: „ei, tinerii de pe vremea mea”. Sau într-un papirus egiptean: „ce mai putem inventa pe pământul ăsta, când toate au fost descoperite acum mii de ani?” Și vedeți că lucrurile merg mai departe?

***

Un sistem întreg se naște dărâmand o mie de ani de muzică.

***

Există un destin al feminismului. Fenomenul ciudat, extraordinar, fascinant, enigmatic al femininului... Femeia este propovăduirea minciunii înainte de toate.

***

Boieria e o stare de gândire, înainte de toate, e o stare de existență.

***

În afară de Dumnezeu, toți suntem o alcătuire de cer și noroi - e o idee a iubitelui meu Gustav Mahler. În fiecare dintre noi e un procent mai mare de cer sau noroi, așa ne-a alcătuit lumea. Să nu credem vreodată că suntem perfecți. Nici unul!... și așa trebuie judecate lucrurile.

***

Un scriitor francez spunea că atunci când vizitezi un oraș trebuie să treci prin trei locuri: în piață, la gară și la cimitir... Acolo e orașul, domnilor...

***

Succesul îi doare pe mulți, pentru că e rar.

***

Muzica e mare ca istoria, domnilor. Are de toate.

***

Să termin cu un banc pe care l-am citit zilele acestea: a fost sărbătorit un cardinal care împlinea 98 de ani și Papa i-a urat, ca în Biblie, să trăiască 120 de ani ca Abraham, la care cardinalul a răspuns:

- „Lăsați, poate Providența e mai generoasă.”

***

O idee din Biblie: nu judeca oamenii dacă nu trăiești ce au trăit ei, dacă nu ai trecut prin experiența lor... Caracterele sunt uneori determinate de împrejurări istorice...

***

Tudor Vianu spunea tinerilor: „Mă tem de tine dacă n-ai ascultat „Eroica” lui Beethoven.” Ce frază formidabilă e asta!

***

Rinocerii au patru picioare. Nu sunt nici de stânga nici de dreapta. Rinocerul e rinocer.

Iosiv SAVA

(Din „SERATELE MUZICALE”)

în alte trei categorii: femeile care au suflet și sunt stimulate, cele care au caracter și sunt admirate și cele care au nu știu ce și sunt căutate. Eu nu știu de ce sunt căutate că doar nimeni nu se joacă cu ele de-a v-ați ascunselea ci de-a v-ați găsitele. Unchiul Sami îi șoptea lui tata despre una: „ce mi-am căutat mi-am găsit, iar acum mi-e frică să nu-mi găsească ceva și medicul.

Femeia este de genul feminin deși unele poartă pantaloni, după cum unii bărbați sunt de genul masculin și poartă șorț de bucătărie. Femeia, spune legenda, s-a născut dintr-o coastă. De aceea se pricepe atât de bine să miște șoldurile. Prima femeie care a păcătuit a fost Eva. A doua femeie au fost toate celelalte.

Cică Eva a păcătuit când a mușcat din măr. E posibil să fie adevărat, fiindcă într-o seară, când mama era plecată de acasă, l-am auzit pe tata, care era cu o vecină în salon, strigându-i: „Ho, nebuno, nu mă mușca!” Probabil că pe întuneric l-a confundat pe tata cu un măr. Într-adevăr, când a ieșit el din cameră, avea urme de mușcătură pe gât, exact acolo unde e mărușul lui Adam. Pe urmă, ca în Biblie, tata i-a șoptit vecinei: „Acum pleacă repede, că dacă vine acasă șarpele, s-a zis cu noi!” Eu l-am întrebat:

- Despre ce șarpe vorbești, aba, că acasă nu trebuie să vină decât mama!

Enervat, tata mi-a pleznit două palme, de m-am văzut cu toți sfinții, așa cum scrie la Biblie. Când s-a înapoiat mama, i-am cerut să-mi explice legenda. În loc să-mi explice mie i-a explicat lui tata, după care l-a gonit din rai și abia după două luni s-a întors.

Atât știu despre femei. Pentru rest am să mă uit pe gaura cheii.

Elev

Șmulik GRIVENSONHN

BEBZIC, BUN
ȚINTAȘ

Ion PRIBEAGU

Bebzic a venit la Rabi

Și plângând amar, i-a spus:

- Rabi, dă-mi un sfat, că altfel,

Altfel, sunt un om distrus.

- Ce-i cu tine? - întreabă Rabi,

Cu privirea dilatată -

Ți-a ars casa, sau la poker

Ți-ai pierdut averea toată?

- Nu! O altă catastrofă

A dat crâncen peste mine,

Că îmi vine să-mi iau viața

Și să urlu de rușine.

Șase luni abia trecură

De când tu ne-ai cununat,

Șuite, Rîfca mea, frumoasa

Mi-a născut ieri un băiat!

Mazal tov! - a spus rabinul

Scărpinându-se-n perciuni,

Iară Bebzic: - Cum se poate

Un copil la șase luni?

- Slavă Cerului! - vorbit-a

Rabi, peste ochelari,

Dumnezeu cel bun și Veșnic,

A făcut minuni mai mari!

De pe munte, în flăcări, Moise

N-a adus credința nouă?

Și în fuga din Eghipt

N-a spart Marea Roșie-n două?

Noe-n plin potop, c-o arcă,

N-a ajuns pe Ararat?

David n-a învins prin Knock-out

Uriașul Goliat?

Mergi la sinagogă, Bebzic,

Și te roagă la amvon,

Ca feciorul său s-ajungă

Înțelept ca Solomon.

Poate că-i sortit să fie

O mândrie pentru neam,

Sau un mare Țadik, ca și

Patriarhul Abraham?

Dacă Rifka-i sănătoasă,

Domnul nu te va uita,

Și din ceruri va trimite

Har divin în casa ta!

Șase luni, sunt șase îngeri

Care zilnic, strâng comori,

Fiului tă drag să-i fie

Drumul presărat cu flori.

Dacă sortii-i hărăzită

Ale lumilor destine,

Dumnezeu știe ce face

Și ce face El, e bine.

- Bine Rabi, toate-s bune,

Zice Bebzic, pătimaș -

Eu, în Zahal, în armată,

Am fost cel mai bun țintaș.

Într-o zi, într-o pădure

Plină toată de mister,

Am văzut zburând un uliu

Care se-nvrtea pe cer.

L-am luat la ochi, și-n clipa

Când să trag vertiginos,

Văd ca uliul se prăvale

De un glonț, și cade jos.

Știu c-am tras cu-ndemănare,

Drept în el, și asta știu,

Totuși, parc-am tras, îmi pare,

C-o secundă mai târziu.

De-aia vreau să spun, că oricât

De ciudat ți s-ar părea.

Tot nu-mi scoți din cap, că altul

A tras înaintea mea!

Pagină realizată de Cristian-Liviu MOSOROCEANU

Redactor responsabil al Trustului de presă "Magazin",
pentru "Jurnal de Anima"

La începutul deceniului al treilea, s-a vânturat ideea unei uniuni dinastice româno-ungare. Episodul este puțin cunoscut și puțin studiat în istoriografia română. El rămâne încă destul de confuz. Contextul în care s-a născut ideea, locul de unde a pornit, motivele pentru care a apărut merita o abordare mai serioasă.

*Țările din Mica Înțelegere trec la mobilizare. *Nu revizuirea tratatului, ci a frontierelor. *Republica de la Weimar și viitorul României. *Despre Anschluss, în 1930. *Ungaria lui Horthy, Transilvania lui Mihai, Regatul lui Nicolae și peste toți, Carol II.

După încheierea Tratatului de Pace de la Trianon (1920), cercurile politice ungare l-au contestat, promovând o politică revizionistă, de "reparare a nedreptății istorice". Încurajat și susținut de marile puteri revizioniste, revizionismul ungar viza, în egală măsură, importante teritorii din Iugoslavia, Cehoslovacia și România, state apărute sau care își desăvârșiseră unitatea la sfârșitul primului război mondial, după prăbușirea Imperiului austro-ungar. Cele trei țări amintite au semnat, în 1920-1921, convenții de alianță defensivă, constituind, în 1921, Mica Înțelegere.

În 1921, fostul împărat habsburg, Carol IV, a încercat să revină ca rege pe tronul Ungariei. Sosirea sa la Șopro, la 21 octombrie, a alarmat guvernul Horthy, care a adoptat o poziție fermă, obligându-l pe fostul suveran să părăsească țara. Această tentativă a stârnit reacția promptă a Micii Înțelegeri, care a solicitat Budapestei să se pună capăt pericolului creat de Casa de Habsburg în Europa Centrală. De asemenea, Conferința ambasadorilor marilor puteri a cerut Ungariei, pe un ton imperativ, să proclame pierderea drepturilor la tron ale fostului rege-împărat. În eventualitatea că decizia era amânată, se legitima dreptul la intervenție a statelor vecine.

Partenerii din Mica Înțelegere au reacționat imediat: Cehoslovacia și Iugoslavia au mobilizat o jumătate de milion de oameni, iar România a concentrat opt divizii la granița de Vest.

Criza a fost depășită prin promulgarea unei legi de către Parlamentul ungar, prin care se evita restaurația habsburgică.

Au urmat alte momente de încordare. În ianuarie 1928, grănicerii austriaci au descoperit la granița cu Ungaria cinci vagoane de marfă cu arme automate de fabricație italiană, transport expediat cu concursul lui Mussolini. În acte, vagoanele respective figurau ca transportând mașini.

La 1 februarie același an, într-o notă diplomatică, guvernul de la București preciza că "pentru moment, nici un conflict real nu a apărut datorită acestui incident între statele direct interesate, nici nu dorim să acuzăm sau să suspectăm pe cineva în legătură cu aceasta".

În replică, într-o cuvântare din 5 martie 1928, de la Debretin, primul ministru ungar, contele Bethlen

István, afirma că Ungaria dorește să ajungă la o înțelegere cu vecinii ei, dar nu o poate face deoarece aceștia refuză să încuviințeze revizuirea Tratatului de la Trianon. El preciza: "Scopul nostru nu este revizuirea Tratatului de pace, ceea ce noi dorim sunt frontierele. Cu actualele frontiere, nici o pace durabilă nu se poate fonda - ele sunt o închisoare în care suntem închiși, având statele victorioase drept temniceri".

În acest context, în Germania, principala inamică a tratatelor de pace încheiate după primul război mondial, a fost lansată ideea unei uniuni dinastice româno-ungare. Proiectul mai apăruse în octombrie 1919, în discuțiile purtate de N. Petrescu-Comnen - trimis de guvernul român la Budapesta - cu unii fruntași politici maghiari. Uniunea ar fi trebuit să se realizeze, atunci, sub sceptrul regelui Ferdinand I, suveranul întregitor al României Mari.

Acum, la începutul anilor '30, un astfel de proiect de uniune personală româno-ungară a fost formulat într-un memoriu elaborat de un fruntaș al Republicii de la Weimar (1919-1933), fostul cancelar (1928-1930) Hermann Müller, lider al Partidului Social-Democrat German.

Intitulat Problema viitorului României, acest document din 1930 analizează situația geopolitică, pornind de la constatarea că, pentru dezvoltarea viitoare a României, "ca și pentru toate statele, are o însemnatate considerabilă - în afara de consolidarea internă completă - și dezvoltarea statelor vecine. Pe lângă dezvoltarea viitoare a statelor din Mica Înțelegere și a celor trei state vecine, este foarte natural că România este interesată mult și de soarta și viitorul statului maghiar, precum și de raporturile cu acest stat".

Este analizată apoi "problema Regiunii Dunării, respectiv a Europei Centrale și, în legătură cu aceasta, punctul cel mai sensibil e viitorul Austriei". Soarta acesteia nu formează "numai punctul cardinal al problemei Europei Centrale, dar se prezintă și ca un motiv de ceartă permanentă între Franța și Italia, Germania și Mica Înțelegere, apt de a face cât mai dificilă soluționarea acestor probleme și consolidarea Europei Centrale".

O eventuală alipire (Anschluss) a Austriei la Germania era privită în mod diferit de Mica Înțelegere. "Cehoslovacia ar vedea mai mare pericol în alipire Austriei la Germania", pe când Iugoslavia se simțea amenințată de o "legătură strânsă între Italia și Austria".

Din punctul de vedere al României, considera H. Müller, "o alipire a Austriei la Germania este aproape binevenită, fiind aceasta nu numai complet nepericuloasă, dar conține chiar și avantaje serioase pentru România, deoarece prin Anschluss s-ar elimina pentru

totdeauna problema restaurării monarhiei [habsburgice] și Ungaria rămâne și pentru mai departe un stat mic și nepericulos, care, indiferent de faptul dacă în viitor ajunge sub influența politicii germane sau italiene, n-ar putea să conteze la mărimea teritoriului sau spre Est, ci cel mult spre Sud sau Nord".

Erau luate în discuție și probleme legate de existența în jurul României a patru "state slave". În eventualitatea "unirii ideale" a acestora, Ungaria ar fi devenit pentru România "singurul vecin, cu interese comune față de acest pericol slav".

Omul politic german vedea o singură soluție: "uniunea personală între România și Ungaria sub regele Carol al II-lea și a dinastiei sale. Prin aceasta - continua H. Müller - s-ar putea elimina divergențele dintre aceste popoare, creându-se astfel o punte de trecere, peste care ar fi posibilă o colaborare largă pe terenul economic și politic". Uniunea personală "după modelul Austro-Ungariei sau suedez-norvegian" ar crea posibilitatea unei uniuni vamale și, eventual, chiar "o armată comună sau armate separate, dar identic organizate".

H. Müller recunoaște că "singura divergență pronunțată între aceste două popoare este problema Ardealului". Aceasta ar putea fi rezolvată "prin introducerea unei descentralizării complete și o autonomie perfectă în administrație și soluționarea reușită a problemei minorităților". Uniunea dinastică ar duce la "formarea celui mai puternic bloc de state în regiunea Dunării". Acest bloc "ar paraliza complet pericolul panslavist și ar putea să facă față întotdeauna unei încercări de înființare unui mare stat panslav în Est sau în Europa Centrală".

Proiectul acestei uniuni dinastice româno-maghiare este consemnat și într-o scrisoare adresată din Budapesta, la 17 aprilie 1931, secretarului general al Ministerului Industriei și Comerțului din București de un fost inginer șef la Primăria Capitalei ungare. Acesta nota că din discuțiile avute cu oameni politici, magistrați, înalți funcționari, mari industriași, comercianți s.a.m.d., a înregistrat dorința acestora pentru o "colaborare mai strânsă" cu România "pentru evitarea crizei economice, pentru înlăturarea pericolului slav. Deja aici [în Ungaria] - continua el - se vorbește și de planuri mai detaliate, și anume despre o federație".

Aceasta ar urma să fie astfel organizată: "Ungaria sub înalta guvernare a guvernatorului Horthy, Transilvania sub înalta guvernare a M. Sale Marele Voievod Mihai și regatul [Vechiul Regat] sub înalta guvernare a A.S. prințului Nicolae și toate sub conducerea și domnia M. Sale regelui Carol II".

Această idee "este foarte simpatizată în majoritatea păturilor sociale și am impresia că chiar și în cercurile oficiale. Și în fond - continua autorul scrisorii - este o idee rațională: Ungaria și România sunt incontestabil amenințate în primul rând de pericolul slav, numai noi stând în calea realizării visului de unire a tuturor slavilor".

În fine o referire la o "uniunea personală" consemnează și N. Iorga în memoriile sale, a fost făcută de primul ministru Bethlen István, într-o audiență la Carol II, în 1931.

Toate acestea au rămas însă doar în faza de proiect.

IMPRESII DE LA CAPĂTUL EUROPEI

“AM REÎNVĂȚAT SĂ FIU PESIMIST”

După o lungă ședere în afara țării, la începutul lunii iulie am revenit pentru două luni acasă, având ca plan de vacanță atât continuarea unor studii pe care le începusem în timpul perioadei varșoviene cât și un foarte ambițios proiect de vizitare a Balcanilor, destinația finală pe care mi-o propusesem fiind Salonicul în Grecia.

Între timp am încercat să mă aclimatizez în țară. Citind ziarele și privind programele de la televizor am ajuns destul de repede la concluzia că am devenit în ultima vreme o societate isterizată. Presa românească este una în care elementul politic domină în proporție determinată, urmată apoi de subiecte de bărfă mondenă, fiind extrem de dificil să găsești un program interesant. Trebuie să recunosc din păcate că adesea mă uit la programele difuzate de televiziunile din Budapesta, deși nu întotdeauna reușesc să înțeleg în totalitate subiectele prezentate. Totodată, întâlnindu-mă cu vechi prieteni și cunoștințe am reînvățat să fiu pesimist. Discuțiile cu aceștia mi-au lăsat sentimentul unei profunde dezamăgiri față de ceea ce înseamnă în momentul de față România, sensul lucrurilor de aici fiind doar de la rău spre mult mai rău.

“NOI ȘI EI”

Într-adevăr, dictonul latin “pâine și circ” ar putea caracteriza destul de bine fenomenul mediatic din România acestei perioade, doar că mă tem că asistăm la un circ pur, pe stomacul gol, în condițiile în care pâinea e tot mai scumpă iar salariile tot mai mici. Românul mediu de astăzi a devenit asemeni unui plebeu din Roma Antică, fiind extaziat de circurile ce îi este oferit zilnic pe arenele mediatice de la București. Din păcate, televiziunile nu s-au transformat în forumuri în care să fie analizate posibilitățile de dezvoltare ale marelui polis de 22 milioane de locuitori, ci într-o arenă în care marii patricieni politici ai națiunii fac acrobații de clovni pentru a distra plebea resemnată. Am impresia că acum există la noi un puternic sentiment de diviziune societală, noi și ei, oameni corecți versus tâlhari. Din păcate o caracteristică a românilor este aceea a lipsei combativității cu puterea, lucru care cred că explică acest sentiment de dezamăgire fără existența unor mișcări sociale semnificative.

“O SOCIETATE VOCALĂ”

Dar, cel mai bine e să vedem realitatea din teren, mai ales că vara e și cel mai bine

să călătorești. Nu am inițiat încă marele proiect de vizitare a Balcanilor în totalitatea lor, limitându-mă la a vizita alături de niște prieteni polonezi locurile cele mai semnificative din România. Am fost pe rând în Apuseni, Maramureș, într-un colț de Moldovă pentru ca în cele din urmă vântul favorabil să ne ducă cu explorarea spre sudul țării, încheindu-ne aventura la malul mării. Dacă pentru prietenii mei România era interesantă sub aspectul poziționării lor în raport cu propria lor țară, precum și în raport cu alte țări balcanice pe care le vizitează adesea, pentru mine țara mea este întotdeauna interesantă sub aspectul discuțiilor pe care le pot avea cu oamenii obișnuiți de aici, de la care de fiecare dată aflu anumite lucruri interesante. De altfel, întotdeauna am fost de părere că ceea ce rămâne dintr-o călătorie nu sunt fotografiile ci impresiile pe care ți le formezi în urma discuțiilor cu oamenii cunoscuți pe meleagurile vizitate, ei fiind cei care trăiesc în realitatea acestora.

Trebuie să recunosc că o incursiune în realitatea românească din diferitele regiuni ale țării a fost una foarte utilă. Este

foarte interesant faptul că problemele sesizate de oameni sunt identice peste tot, la fel cum peste tot există o paralizie socială în a reacționa la abuzuri și indivizi care nu fac cinste instituțiilor pe care le reprezintă. Dealtfel din discuțiile cu oamenii simpli am putut observa că obstacolele din calea dezvoltării economice și sociale sunt reprezentate tocmai de instituții, care fie nu funcționează, fie funcționează adesea aleator ceea ce conduce și la un nivel ridicat de frustrare în rândul oamenilor obișnuiți. Societatea românească deși vocală peste măsură, este totuși resemnată, dovadă fiind inexistența sancțiunilor pe care societatea le-ar putea impune anumitor comportamente sau fenomene.

“SUNTEM SUB VREMI”

Într-un mod deloc curios am ajuns și la concluzia că normalitatea este mai mare acolo unde comunitățile sunt oarecum izolate de restul frământărilor existente în țară. Un astfel de loc a reprezentat în opinia noastră Maramureșul, unde am avut senzația că oamenii sunt mai avuți în condițiile în care își iau destinele în propriile mâini, filozofând mai puțin și muncind mai mult. Expresia < suntem sub vremi > ne face să fim pesimiști și să așteptăm resemnați perioade mai bune, fără să încercăm a schimba vremurile în care trăim. În acel colț de țară parcă oamenii trăiau în afara vremurilor, pur și simplu le ignorau și își vedeau de treaba lor încercând să facă tot ceea ce puteau pentru a trăi normal.

Pe măsură ce am coborât spre sudul țării, doza de normalitate s-a redus (oarecum într-un mod care nu m-a surprins), comportamentul în traficul tot mai dens fiind tot mai agresiv iar prețurile la cazare tot mai mari. Trebuie să menționez însă că pentru prima dată în viață am trăit cu adevărat absurdul. Pe malul românesc al Mării Negre, am avut senzația că sunt un personaj dintr-o piesă de teatru a lui Eugen Ionescu, mizerie, mirosuri urâte, geamuri care nu se închideau, câini care lătrau...Lăsând la o parte prețul extrem de

ajut în nici un fel cenușăreasa economiei românești, care este întruchiparea mult trâmbițatului turism autohton. Poate că cenușăresei noastre nu i-ar strica o mai mare doză de bun simț, pentru a putea fi curtată de mai mulți feți-frumoși din alte țări.

Experiența de o noapte a litoralului românesc m-a făcut să accept foarte repede propunerea de a petrece câteva zile în Bulgaria într-o localitate mai mică de pe malul mării. Bulgaria a fost locul în care ne-am relaxat, trafic ușor (aș spune că aproape jumătate din numerele de înmatriculare ale mașinilor din regiunea de coastă erau românești), oameni amabili în magazine, prețuri deosebit de mici comparativ cu cele românești, la care aș mai adăuga și niște gazde deosebit de primitoare și plăcute (poate a fost ceea ce se numește noroc). După ce am văzut filmul O vară de neuitat în regia lui Lucian Pintilie, mi-am dorit să ajung în Dobrogea de Sud pentru a vedea vechile terenuri ale României și poate să vorbesc cu localnici. Deși în prezent nu prea mai există români în această parte a Bulgariei, am avut deosebit de plăcută surpriză să port câteva discuții cu o bulgăroaică de 90 de ani care se născuse și studiasse în Cadrilater pe vremea când aici încă mai era Regatul României. Într-o română interbelică, plăcută auzului unui om al vremurilor recente, am aflat o mulțime de lucruri interesante atât despre realitățile unei epoci românești ce părea să fi fost importantă în acest capăt de Europă, precum și altele la fel de interesante despre stări și fapte din Bulgaria contemporană. M-a surprins însă părerea care se pare că ar exista în rândurile bulgarilor obișnuiți cum că România știe să lucreze mult mai eficient și determinat pentru a-și atinge obiectivele naționale, comparativ cu Bulgaria. Într-un anumit fel aș putea spune că am fost șocat să aflu o asemenea opinie, în condițiile în care la noi există alte păreri despre acest subiect. Dar foarte probabil nici zona și nici opiniile exprimate de o doamnă care în curând își va sărbători centenarul s-ar putea să nu fie reprezentative pentru întreaga Bulgarie.

În drumul spre casă concluzia la care am ajuns eu și prietenii mei polonezi este că pentru a valorifica potențialul însemnat de care dispune România în acest moment este necesară o întărire a instituțiilor existente, aplicarea fără echivoc a legilor și exercitarea unui control continuu, dacă dorim să avem impozite plătit și servicii de calitate, care să ne fie oferite nouă cetățenilor, precum și turiștilor care ar putea să ne treacă pragul.

Și pentru a încheia aș mai spune că uneori poate este mai bine să facem abstracție de vremi și să ne facem fiecare conștiincios datorită pe care o avem într-un anumit fel pentru țară.

OAMENII DE ȘTIINȚĂ RUȘI AU MĂSURAT PUTEREA RUGĂCIUNII ȘI AU OBSERVAT CĂ APA SFINȚITĂ, SEMNUL SFINTEI CRUCI ȘI BĂTUTUL CLOPOTELOR AU PROPRIETĂȚI VINDECĂTOARE

Oamenii pot să se vindece într-adevăr în biserici atunci când ating sfintele moaște sau sanctuarele. Oamenii de știință din Petersburg au dovedit-o și au descoperit și mecanismul "material" al acestui fenomen divin.

"O rugăciune este un remediu puternic", spune Valeri Slezin, șeful Laboratorului de Neuropsihofiziologie al Institutului de Cercetare și Dezvoltare Psihoneurologică Bekhterev din Petersburg. "Rugăciunea nu numai că reglează toate procesele din organismul uman, dar ea repară și structura grav afectată a conștiinței."

Profesorul Slezin a făcut ceva de necrezut - a măsurat puterea rugăciunii. El a înregistrat electroencefalogrammele unor călugări în timp ce se rugau și a captat un fenomen neobișnuit - "stingerea" completă a cortexului cerebral.

Această stare poate fi observată numai la bebelușii de trei luni, atunci când se află lângă mamele lor, în siguranță absolută. Pe măsură ce persoana crește, această senzație de siguranță dispare, activitatea creierului crește și acest ritm al biocurenților cerebrali devine rar, numai în timpul somnului profund sau al rugăciunii, așa după cum a dovedit omul de știință. Valeri Slezin a numit această stare necunoscută "trezie ușoară, în rugăciune" și a dovedit că are o importanță vitală pentru orice persoană.

Este un fapt cunoscut că bolile sunt cauzate mai ales de situații negative și afronturi care ne rămân înfipite în minte... În timpul rugăciunii, însă, grijile se mută pe un plan secundar sau chiar dispar cu totul. Astfel, devine posibilă atât vindecarea psihică și morală cât și cea fizică.

Slujbele bisericesti ajută și ele la ameliorarea sănătății. Inginera și electrofiziana Angelina Malakovskaia, de la Laboratorul de Tehnologie Medicală și Biologică a condus peste o mie de studii pentru a afla caracteristicile sănătății unor enoriași înainte și după slujbă. A rezultat că slujba în biserică normalizează tensiunea și valorile analizei sângelui.

Se pare că rugăciunile pot să neutralizeze chiar și radiațiile. Se știe că după explozia de la Cernobâl, instrumentele de măsură pentru radiații au arătat valori care depășeau capacitatea de măsurare a instrumentului. În apropierea Bisericii Arhan-

ghelului Mihail, însă, aflată la patru km de reactoare, valoarea radiațiilor era normală.

Oamenii de știință din Petersburg au confirmat, cu ajutorul experimentelor efectuate, că apa sfințită, semnul Crucii și bătutul clopotelor pot să aibă, de asemenea, proprietăți vindecătoare. De aceea, în Rusia, clopotele bat întotdeauna în cursul epidemiilor.

Ultrasunetele emise de clopotele care batomoară virușii de gripă, hepatită și tifos... Proteinele virușilor se încovoie și nu mai poartă infecția, a spus A. Malakovskaia. Semnul crucii are un efect și mai semnificativ: omoară microbii patogeni (bacilul de colon și stafilococi) nu numai în apa de la robinet, ci și în râuri și lacuri. Este chiar mai eficient decât aparatele moderne de dezinfectie cu radiație magnetică.

Laboratorul științific al Institutului de Medicină Industrială și Navală a analizat apa înainte și după sfințire.

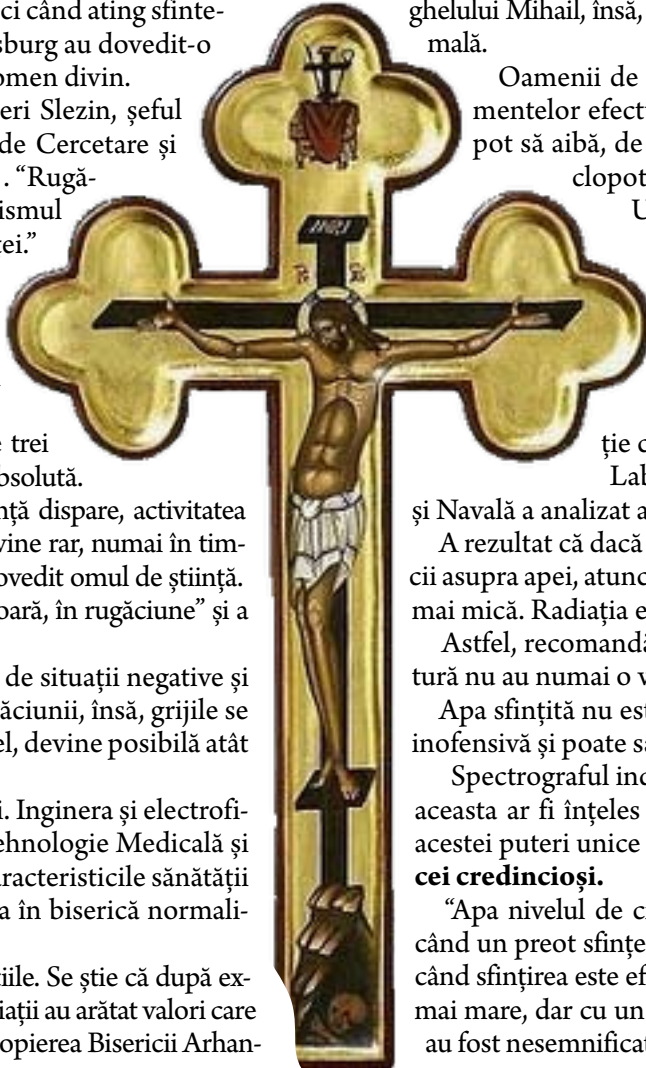
A rezultat că dacă se citește rugăciunea Tatăl Nostru și se face semnul Crucii asupra apei, atunci concentrația bacteriilor dăunătoare va fi de o sută de ori mai mică. Radiația electromagnetică dă rezultate mult inferioare...

Astfel, recomandările Ortodoxe de a binecuvânta orice mâncare sau băutură nu au numai o valoare spirituală, ci și una preventivă.

Apa sfințită nu este numai purificată, ci ea își schimbă și structura, devine inofensivă și poate să vindece. Aceasta se poate dovedi cu aparate speciale.

Spectrograful indică o densitate optică mai mare a apei sfințite, ca și cum aceasta ar fi înțeles sensul rugăciunilor și l-ar fi păstrat. Aceasta este cauza acestei puteri unice de a vindeca. **Singura limită este că vindecă numai pe cei credincioși.**

"Apa nivelul de credință al oamenilor.", spune A. Malenkovskaia. Atunci când un preot sfințește apa, densitatea optică este de 2,5 ori mai mare, atunci când sfințirea este efectuată de o persoană credincioasă laică, numai de 1,5 ori mai mare, dar cu un om botezat și necredincios, fără cruce la gât, schimbările au fost ne semnificative.

Noua Ordine Mondială

AL TREILEA OCHI

Când Weishaupt a fondat ordinul iluminatilor el a ales al treilea ochi ca simbol al acestei organizații. Acest ochi are capacitatea de a citi aura oamenilor și de a cunoaște lucrurile invizibile în ochii neinițiatilor. Este de asemenea ochiul Satanei care știe tot, cunoaște tot și vede în trecut la fel de bine ca în viitor.

În antichitate se vorbește de ochiul lui Jupiter sau cel al lui Apollo sau de ochiul Providenței. Hieroglifile egiptene arată faptul că se identifică cu zeul Soarelui, Osiris, cu un ochi uman. Acest ochi cât și numeroase alte simboluri se regăsesc pe dolarul american.

La 4 iulie 1776, Thomas Jefferson (mason) și Benjamin Franklin (mason) au fost desemnați de către Comitetul Congresului de a crea Marele Sigiliu al Statelor Unite pentru a comemora fuziunea a 13 state într-un Act de Independență. Ce semnificau deci toate aceste reprezentări? Anunțau ele oare stabilirea unei Noi Ordine Mondiale controlată de către un guvern secret sau sunt mai degrabă expresia unei aspirații de a fonda o nouă generație fondată pe principii nobile? Să analizăm principalele simboluri ale bancnotei de 1 dolar:

Ochiul. Comunicatul de presă original al Departamentului Trezoreriei din 15 august 1935 oferă următoarele informații: Ochiul simbolizează o divinitate care vede tot și știe tot. Ochiul ar simboliza Dumnezeu Rațiunii. Inscripția *Nous Ordo Sedorum* semnifică "O nouă ordine mondială" și deviza "Annuet Coeptis" semnifică El a scris la realizările noastre sau la activitățile noastre. El este ceea ce simbolizează ochiul. Deci rațiunea. Astfel, această lume a fost creată pe modelul operei originale a lui Dumnezeu și el a reușit grație rațiunii.

Pe biletul de 1 dolar se găsește foarte des cifra 13. Există 13 frunze în nuiaua de măslin, 13 săgeți, 13 stele, 13 dungi pe scut, piramida are 13 etaje etc. Numărul 13 era mitic la egipteni, babilonieni și masoni. Este cifra transformării și a renașterii. În timpul Cinei au fost 12 apostoli și Hristos care a murit și a născut. Există 12 semne zodiacale și Soarele. 13 este cifra care s-a eliberat de sub influența celor 12 și a scăpat în transcendență. Vulturul arată 32 de pene care reprezintă 32 de grade în masonerie. Inscripția în cifre romane este anul în care cele 13 colonii și-au proclamat independența. Dacă adunăm aceste cifre obținem

21 care este cifra rațiunii. **Vulturul.** William Barton a propus un vultur. Este pasărea lui Zeus. Vulturul este principiul divin încarnat. El simbolizează coborârea lui Dumnezeu în elementul temporal. El coboară în lumea contrariilor, în lumea acțiunii. Există 2 tipuri de acțiune: război și pace. De asemenea în una din ghearele sale vulturul ține 13 săgeți, reprezentând războiul și în alta ține o ramură de laur cu 13 frunze reprezentând dialogul pacifist. Vulturul privește în direcția laurului. În această direcție au vrut deci să privim idealistii care au fondat Statele Unite. Dar vulturul ține 13 săgeți, în cazul în care aceste contacte nu sunt atinse. Deasupra vulturului există 13 stele în formă

de steaua lui David care reprezintă pacea lui Solomon. **Piramida.** Comunicatul de presă al Departamentului Trezoreriei explică faptul că piramida este simbolul puterii și faptul că ea nu este complet construită ea semnifică ideea că mai rămâne încă multă muncă de făcut. Piramida reprezintă organizația Ordinul Iluminatilor și vârful ei conține ochiul simbolizând Casa de Rothschild, care controlează Ordinul. În Egipt, piramida reprezintă colina piramidală, simbol al luminii renăscute după descreșterea Nilului. În spatele piramidei se vede un deșert. Este Europa haotică și conflictele nesfârșite. În fața piramidei se văd culturi. Prin acest simbol iluminatii exprima "Am fugit de toate acestea și am creat un stat în numele rațiunii, nu în numele puterii și din această voință s-a născut un nou tip de viață."

Concluzie. Biletul de un dolar a fost creat de către masoni și iluminați și cuprinde numeroase simboluri ale inițiatilor. Interpretarea acestor simboluri este lăsată la îndemâna fiecăruia să le judece. Putem însă să extragem simbolul principal al acestui bilet: printr-un efort care se bazează pe Rațiunea al cărei model este Dumnezeu, iluminatii au visat renașterea și construcția unei noi civilizații bazată pe principii noi care sunt rațiunea, pacea și democrația.

Pagină coordonată de Adina BORZA

Redactor-șef al revistei "Jurnal de Moravița" al Trustului de Presă "Magazin"

În tainitele arhivelor fostei Securități, care până după decembrie 1989 au fost inaccesibile imensei majorități a istoricilor, există mărturii aparținând unor persoane prezente la 23 august 1944 în Palatul Regal din București și care l-au sprijinit pe regele Mihai în adoptarea și aplicarea deciziei sale de încetare imediată a războiului împotriva Națiunilor Unite care a implicat arestarea mareșalului Ion Antonescu și a unor apropiați colaboratori ai săi. Unele documente, declarații cu caracter autobiografic, deși scrise în timpul detenției, depășesc destinația imediată - ancheta la care erau supuși -, autorii având conștiința că scriu și pentru generațiile viitoare. O mărturie, datată 10 iunie 1946, aparține generalului Aurel Aldea. La procesul din noiembrie 1946, acuzat de "crima de complotare întru distrugerea unității statului" și de "răzvrătire", generalul Aldea a fost condamnat la muncă silnică pe viață, comutată în temnița grea pe viață. Datorită regimului de detenție, pe care îl califică "sălbatic și criminal", refuzându-i-se tratamentul medical, a încetat din viață, la 17 octombrie 1949, la Aiud.

ÎN AȘTEPTAREA ANTONEȘTILOR

În dimineața zilei de 23 august, m-am dus direct la Palat. Am găsit pe generalul Sănătescu la birou. După câteva minute, am mers împreună în camera alăturată, a aghiotanților, unde regele urmărea pe hartă mersul operațiilor. Ne-am documentat și noi. Regele a părăsit camera, împreună cu generalul Sănătescu. La scurtă vreme, acesta a venit la mine și mi-a spus că Majestatea Sa mă roagă să dejuniez la Palat, fiindcă Antoneștii s-au anunțat că vor veni după masă. Natural, am acceptat, și la acest dejun, care a avut loc în locuința regelui, în dosul Palatului, au luat parte, în afara de Majestatea Sa, generalul Sănătescu, d-l Stârcea, d-l Niculescu-Buzești, eu, d-l Ioanițiu și colonelul Ionescu Emilian.

Din considerațiunile făcute de noi, rezultă că mareșalul putea:

- Să prezinte demisia guvernului, în acest caz, se primea demisia, fără a se trece la arestare.
- Să comunice că s-a decis să lupte mai departe. Consecința era arestarea imediată și formarea unui nou guvern, care să ceara armistițiu.
- Să arate hotărârea de a încheia armistițiul cu Aliații. Pentru acest caz, mareșalul trebuia să arate ce pregătiri politice făcuse anterior, pentru a avea siguranța că armistițiul se primește și se încheie în bune condițiuni.

Pe la ora 15.45 își face apariția Mihai Antonescu, venind dinspre Palat. Generalul Sănătescu îi iese înainte și-l introduce în salonul din stânga. După câteva minute, pleacă și regele, pentru a vorbi cu el. Convorbirea a durat maximum 10 minute, Mihai Antonescu nevoind să anticipeze asupra celor ce avea să expună mareșalul. Atât regele, cât și generalul Sănătescu au părăsit salonul, lăsând pe Mihai Antonescu singur în așteptarea mareșalului, care întârzie. La un moment dat, Mihai Antonescu părăsește salonul și se îndreaptă spre Palat. Emoție mare. Dacă pleacă și nu mai așteaptă pe mareșal? S-a telefonat imediat ofițerului adjutant de serviciu să-i iasă în întâmpinare și să-l rețină.

"ÎN NUMELE MAJESTĂȚII SALE, SUNTEȚI ARESTAT!"

În sfârșit, pe la ora 16.30 apare mareșalul, urmat de aproape de Mihai Antonescu. Generalul Sănătescu le iese în întâmpinare și-i conduce în salon. La scurt interval, ne părăsește și regele, astfel încât rămânem în camera din dreapta numai trei inși: d-l Niculescu-Buzești, d-l Stârcea și cu mine. În dormitorul regelui se aude zgomot. Intră echipa de subofițeri, pregătită de colonelul Ionescu Emilian. În salon, mareșalul vorbește într-una, expunând situația pe front, posibilitățile armatei noastre, a trupelor germane, intențiunea de a încheia armistițiul, punerea în cunoștință a ministrului german Clodius.

Conversația era ascultată pe la uși de d-l Niculescu-Buzești, care ne ținea la curent. Cereerea armistițiului avea să fie făcută la Cairo de Mihai Antonescu, care urma să plece cu un avion și cu trei scrisori: una din partea mareșalului, alta din partea colonelului englez Chastelain și a treia din partea d-lui W. Filderman, șeful comunităților evreiești din țară și cunoscut filo-englez.

Prevăzând arestarea, pun să se telefoneze și să fie chemat colonelul Dămăceanu. În sfârșit, după aproape o jumătate de oră, își face apariția regele, lăsând pe Antonești în convorbire cu generalul Sănătescu. Vrea să ne pună la curent și să se sfătuiască cu noi. Îi spunem că am auzit totul. "Ce facem?" spune regele. Cel dintâi care se repede să vorbească este d-l Stârcea. Îi aduce aminte regelui toate suferințele și ofensele din ultimii patru ani. Îi cere insistent să-i aresteze. Vorbește apoi d-l Niculescu-Buzești și insistă asupra felului ridicol cum înțelege Antonescu să ceară armistițiul, pe care n-a vrut să-l pregătească din timp. Este de părere că trebuie arestat imediat. Mă alătur și eu la cererea celor doi care au vorbit.

Dar, reusește lovitura?

Îmi iau curaj și vorbesc Majestății Sale. Insist pentru arestare. Măsurile militare vor fi luate la timp, am trimis după colonelul Dămăceanu, care trebuie să sosească. Nemții vor fi imobilizați de jandarmii generalului Anton. Iau asupra mea toată răspunderea, relativ la măsurile militare.

Regele se lasă convins, dar este emoționat. Nu vrea să asiste la arestare. Este sfătuit că, după ce intră în salon, să spună mareșalului că nu este de acord cu ceea ce intenționează să facă. Va trece apoi în camera de alături, sufrageria, despartită doar de o perdea, în vreme ce noi vom da drumul în salon gârzii, pentru arestare. Regele își face curaj și intră în salon. După un minut, garda condusă de maiorul Dumitrescu Anton intră zgomotos. Acesta spune formula: "În numele Majestății Sale, sunteți arestați". Antoneștii și generalul Sănătescu se ridică în picioare. Mareșalul bagă mâna în buzunarul pantalonilor, în vreme ce maiorul Dumitrescu îi imobilizează brațul. "Ce este asta, Sănătescule?" întreabă mareșalul. Apoi se adresează maiorului: "Maiorule, eu nu port niciodată revolver".

Generalul Sănătescu este completamente surprins de arestare. El era de altă părere. Apostrofat de mareșal generalul Sănătescu țipă la maiorul Dumitrescu: "Dumitrescu, ia mâna de pe domnul mareșal!"

Intervine un moment de criză. Toți stau imobilizați și nu știu ce să facă. Situația este salvată de colonelul Ionescu Emilian, care apare în pragul sufrageriei și dă un ordin scurt: "Executarea!"

Antoneștii sunt conduși afară din salon și îndreptați spre fundul sălii, care desparte salonul de camera unde ne găseam noi și unde venise și regele. Ușa este întredeschisă.

Auzim cum mareșalul spune maiorului Dumitrescu: "Nenorociților, mâine veți fi împușcați". Arestații sunt introduși într-o cameră-seif, unde sunt încuiați.

Regele este foarte emoționat. Deodată, își face intrarea generalul Sănătescu. Părul vâlvoi, mâinile în buzunare. Este furios. Se adresează regelui: "Bine, Majestate, pentru ce i-ați arestat? Nu puteați să mă întrebați și pe mine? De ce să nu-i lăsăm pe ei să încheie armistițiul, dacă s-au oferit singuri?" Și după o mică pauză: "Eu mă duc să le dau drumul și le spun că a fost un malentendu".

N-am mai rabdat. L-am apostrofat cu cuvintele: "Bine, Sănătescule, ce, nu-ți dai socoteală? Aici este vorba de tine și de mine sau de rege și de țară? Suntem obligați să mergem până la sfârșit pentru a face să reușească lovitura". Mi-a răspuns: "Faceți ce știți!". "Nu așa", am replicat, "mergem dincolo, la birou și luăm toate măsurile, ca să nu fim contracarați".

Dialogul s-a purtat în prezența tuturor celor ce se găseau în cameră și într-o atmosferă penibilă, dar generalul Sănătescu și-a revenit.

"CE-AȚI FĂCUT, D-LE GENERAL, CE-AȚI FĂCUT?"

Când să plecăm la Palat, și-a făcut apariția colonelul Dămăceanu. I-am spus scurt: "Am arestat pe mareșal", la care colonelul Dămăceanu, emoționat și surprins, mi-a spus: "Ce-ați făcut, d-le general, ce-ați făcut?". I-am răspuns: "Ce-am făcut noi am făcut bine. D-ta fă-ți datoria. Du-te imediat la generalul Teodorescu Iosif, să convoace pe toți comandanții de unități și să le dea ordin, în numele MS Regelui, pentru a intra în dispozitiv".

Încărcat de răspundere și fără convingerea că se va executa totul la timp, a plecat să-și facă datoria.

L-am luat apoi de braț pe generalul Sănătescu și l-am dus la birou. După ce s-a așezat pe scaun, i-am spus să cheme la telefon pe generalul Piki Vasiliu și apoi pe generalul Pantazi și să le spună să vină la Palat, pentru a participa la un Consiliu de Coroană.

Cel dintâi sosit a fost generalul Vasiliu. L-am întâmpinat pe sală, și-a dat imediat seama că este arestat și n-a făcut nici o opoziție. Am pus să fie chemat generalul Anton pentru a primi ordine. Între timp, a sosit și generalul Pantazi. L-am întâmpinat și pe acesta. L-am trimis la popota Batalionului de Gardă. Prezentându-se generalul Anton, l-am pus la curent și i-am spus să ia toate măsurile din planul său. Colonelul Elefterescu, prefectul Poliției Capitalei, cu greu s-a decis să vină la Palat. L-am arestat și pe acesta și l-am trimis la popotă.

Eugen Cristescu, șeful Serviciului Secret, chemat de generalul Sănătescu la Palat, a refuzat să vină. Cum s-a aflat mai târziu, s-a consultat cu generalul Tobescu de la Inspectoratul General al Jandarmeriei și împreună s-au dus la Legația Germaniei, pentru a comunica ceea ce se petrece la Palat.

Generalul Anton s-a întors după scurtă vreme la Palat și mi-a raportat ca generalul Tobescu îl împiedica să-și execute misiunea. L-am chemat pe generalul Vasiliu, care, în prezența mea, a dat ordin la telefon generalului Tobescu să predea comanda generalului Anton, în sensul acesta, l-a înarmat pe noul comandant și cu un ordin scris.

Alte arestări nu s-au mai făcut. Timpul trecea însă repede și îngrijorarea noastră creștea, văzând că trupele noastre nu-și fac apariția. De abia către orele 7, a început intrarea în dispozitiv. Până seara, târziu, Palatul n-a fost păzit decât cu slabe efective, aparținând Batalionului de Gardă și patru tancuri mici Renault. Dacă germanii ar fi avut câteva unități de șoc și câteva care de luptă în București, lovitura noastră ar fi eșuat lamentabil. Norocul însă a favorizat soarta țării și a regelui.

Lucrul de birou a început. D-l Pătrașcanu a venit pentru a întocmi decretul de amnistie a condamnaților politici.

S-a întocmit lista guvernului cu mare greutate. Cea mai mare parte generali. Am primit ordinul regelui de a lua Ministerul de Interne. Am participat efectiv la întocmirea listei. Mulți dintre noii miniștri nu erau în București și au aflat de la radio numirea lor.

Spre seară, a venit la Palat ministrul Killinger. A avut o întrevedere cu regele și generalul Sănătescu.

A încercat să fie sarcastic la adresa regelui. A fost pus la punct: "Germanii nu vor fi atacați, dar dacă vor încerca o acțiune contra noastră, vom trage".

La ora 22, proclamația regelui a fost citită la radio.

Entuziasmul populației din București s-a manifestat prin nesfârșite aclamații la Palatul Regal. Regele a trebuit să apară în balconul luminat.

Târziu noaptea, prin grija d-lui Bodnăraș au fost ridicați cei cinci arestați din Palatul Regal: mareșalul Antonescu, Mihai Antonescu, generalul Pantazi, generalul Piki Vasiliu și colonelul Elefterescu și transportați într-o casă bine pazită, din cartierul Vatra Luminoasă. De aici, aveau să fie ridicați mai târziu de un general sovietic. A trebuit să-i preda personal.

Nefiind în siguranță în Capitală, s-a hotărât ca MS Regele să plece în Gorj. Un convoi de câteva automobile a părăsit Capitala, în noaptea de 23 august.

Noi, cei ce am avut o zi de grele hotărâri, emoții și muncă, am părăsit Palatul Regal, pe la ora 3 noaptea. Nu știam ce ne poate aduce ziua de mâine.

Așa s-a înfăptuit lovitura de stat de la 23 august: un rege hotărât, câțiva oameni de curaj și o armată devotată. Restul oamenilor, care astăzi își arogă merite, n-au contat. Acesta este adevărul.

10 iunie 1946

Amintindu-mi de Buziaș

De aici de la malul mării, sătul de lungă vară fierbinte și uneori chinuitoare, gândurile mele se îndreaptă către Țara Banatului, așa cum îi place unui bun prieten de acolo să-i spună regiunii maiestose din occidentul sudic al României; către un loc anume hărăzit de Cel de Sus, prin farmecul pădurilor ce-l înconjoară din exterior și prin parcul ionizat de lângă hotelurile din dreapta localității ... Buziaș.

Despre această stațiune este vorba.

Plecând din Constanța către destinație, la o oră mai puțin matinală, ne-a prins noaptea târzie pe drum. Dincolo de orașul Deva am luat-o pe drumul către Lugoj, pe ruta Iliia, Făget-Lugoj. Un drum infernal. Avea dreptate Dorina, însoțitoarea mea, atunci când cu ingenuitate m-a întrebat dacă numai există un alt drum către Buziaș. I-am spus că este singurul „convenabil” și că nu avem altă soluție.

Dar să lăsăm deoparte acest neajuns. Este arhicunoscut faptul că Banatul, după '89 a fost frustat în alocarea fondurilor pentru drumurile sale regionale și nu numai.

De vină să fi fost faptul că aici s-a declanșat revoluția? Cred că nu! Se prea poate să fi fost atunci acel „Punctul 8” de la Timișoara, care i-a deranjat pe noii „democrați” instalați la conducerea țării în București? Posibil!!

Totul a fost însă atât de frumos pentru că acest inconvenient – drumul – să micșoreze amploarea evenimentului în sine.

Absorbit de pripețile acestui drum, despre care am auzit ulterior că se află în reparație sau este deja remediat, am omis esențialul.

La invitația bunului meu prieten din Timișoara am participat la Gala decernării premiilor anului 2009, acordate de Trustul de Presă „Magazin” și de Asociația Publiciștilor Presei Rurale din Banatul Istoric, desfășurată în orașul Buziaș, la 20 mai a.c.

Un loc mai bun și reconfortant nici că se putea alege.

... Ieșind din Lugoj, obosiți – nu oprisem mașina decât pentru alimentare cu motorină, la două stații Peco – apucăm pe drumul către Buziaș. Era noapte, era târziu, iar bornele șoselei se aflau camufluate de buruieni mari și dese. Marcajul de pe carosabil lipsea cu desăvârșire. Toate la un loc m-au determinat să circul cu viteză redusă. Pe drum nici țipenie de om. Am oprit de câteva ori pentru a ne asigura că drumul pe care rulăm era cel către Buziaș. La un moment dat eram chiar derutați când din mersul mașinii am citit pe o bornă indicația kilometrică către Timișoara.

În fine, când am ajuns la mirifica pădure de stejari m-am convins că suntem pe drumul cel bun. Cu ani în

urmă fusesem la Buziaș, în concediu ...

Am oprit din nou autovehiculul. De data aceasta în pădure, în pădurea de stejar care mărginește de o parte și de alta șoseaua, pe o lungime de câțiva kilometri buni până în apropiere de Buziaș.

Am propus, insistent chiar, să coborâm din mașină pentru a ne relaxa câteva minute, respirând aerul curat al pădurii.

Am respirat singur boarea pădurii ce venea din stânga și dreapta șoselei. Dorina nu a coborât, preferând să guste adierea din mașină, cu geamul deschis.

Era într-adevăr întuneric beznă, cu umbre înfricoșătoare.

Entuziasmat de îmbietoarea pădure mi-am amintit de versurile lui Blaga:

„Lângă Sibiu, lângă Sibiu, prin lunci, numai stejari vor mai fi și-atunci!”

Am fost un EX AEQUO cu pădurea lui. Cu atât mai mult cu cât această pădure de lângă Buziaș există! La numai câțiva kilometri de stațiune. Cealaltă, nu se știe! Cu defrișările din România este posibil să nu se mai găsească acolo acea pădure invocată de marele poet.

Să revenim însă la frumoasa zi de sărbătoare. În sala Casei de Cultură a orașului Buziaș a avut loc decernarea premiilor anuale ale Asociației Presei Rurale și ale Trustului de Presă „Magazin”.

Despre premiați, adică Diador Nicoară, Dinu Barbu, Mihai Anghel, mai tinerii jurnaliști Andrada Cădariu, Bogdan Tamaș, despre Nicolae Ignea, Tiberiu Ceia, Răzvan Hrenovschi, Nicolae Cușă, Vladimir Jurăscu, cât și despre cei doi primari ai anului 2009, Simion-Simi Iancu, din Oțelu Roșu și Alger Viorel Ilaș, primarul orașului gazdă, a vorbit, nimeni altul decât prietenul nostru din Timișoara; cu un

discurs inconfundabil. Cei onorați cu aceste premii au fost prezentați de el, într-un stil aparte, cu scurte alocuțiuni despre fiecare, dar cu harul unui poet autentic.

De menționat că spectatorii, din care unii veniți la odihnă ori tratament, au fost delectați de orchestra Anmsamblului „Izvorașul”, condusă de maestrul George Jorz, de cântecul Lilianei Savu-Badea, Directorul Casei de Cultură a orașului Buziaș, de cântecele tinerei și talentatei interprete de folclor, Anișoara Serafin și de nelipsita la astfel de evenimente, consacrată Elena Jurjescu, doamna cântecului meleagurilor bănățene.

Despre întreaga manifestare culturală de la Buziaș a scris în mod detaliat Marius Matei în revista „Magazin”, nr. 5 din mai 2010. Nu vom repeta cele scrise acolo.

Doresc însă să remarc încercarea, reușită de altfel, de a se plămădi o activitate culturală rurală, prin apariția unor publicații - gazete sau foi, în unele comune din Banatul Istoric. Într-o vreme de criză economică (exagerată uneori), când în marile orașe se desființează instituții culturale, inclusiv în Dobrogea noastră, numită cu cvazi-sarcasm, Asia-României, de același prieten, dispere opera.

Într-o asemenea conjunctură, cum spuneam, un om, care pe lângă faptul că editează de ani de zile revista „Magazin”, revista românilor de pretutindeni, are „tupeul” să înființeze, precizez, să înființeze, un Trust de Presă Rurală.

După umila mea cunoștință așa ceva nu există în celelalte regiuni ale țării.

Cui folosește? Altfel spus ce impact poate avea această ispravă a sa? Păi, are zicem noi, pentru că demersul lui și al colaboratorilor săi înseamnă o mână întinsă către aceste localități, o deschidere către lumea satelor românești, o revigorare a lor.

Răsfoind câteva dintre ele am observat că cei care fac revistele respective, majoritatea sunt tineri, ceea ce este salutar. Am constatat, de asemenea, că articolele adăpostite în paginile lor vizează problematica cotidiană și viața de zi cu zi a comunităților din localitățile în cauză.

Premiile acordate unora dintre acești tineri publiciști nu fac alceva decât să-i onoreze și să-i determine totodată să-și continue activitatea începută, spre folosul cultural local.

În încheiere, cu tot respectul ce i se cuvine, fără false elogi, voi divulga numele prietenului nostru din Banat. El este poetul și gazetarul Vasile Todi, directorul Revistei „Magazin” și președintele Asociației Presei Rurale din Banatul Istoric.

Prof. Nicolae CUȘA
Constanța - septembrie 2010

BĂNĂȚENI DE FALĂ

BREDICENII DE LUGOJ

„Stâlpul” celebrei familii lugojene a Bredicenilor a fost, indiscutabil, Coriolan Brediceanu (23 decembrie 1849-25 ianuarie 1909), avocat și om politic român. S-a născut la Lugoj, ca fecior al unui meșter săpunar, Vasile Brediceanu, acesta din urmă fiul lui Ion Brediceanu din Boldur și nepot al lui George Brediceanu, ultimul fiind boier plecat din Oltenia și stabilit în Banat după Pacea de la Belgrad din 1739, în urma căreia stăpânirea habsburgică asupra Olteniei încetează, regiunea revenind turcilor. Despre George Brediceanu - care provenea dintr-o familie boierească apropiată de austrieci - se știe că era din Brădiceni -Gorj. Într-o petiție scrisă în limba latină, adresată în anul 1749 către Maria Tereza, solicită „o slujbuliță”, cu care să-și procure hrana cotidiană, similară celei pe care o deținuse în Țara Românească (ca plăieș sau scăunaș). Cererea i-a fost aprobată de împărăteasă. Lui George Brediceanu îi revine meritul că a dus în Banat entuziasmul și flacăra românească, transmisă urmașilor săi care au luptat acolo pentru existența neamului românesc. Fiul său, Ion, din comuna Boldur, trece la Lugoj, unde crește urmașul Vasile, tatăl lui Coriolan Brediceanu, marele luptător pentru cauza românilor din Banat și Transilvania. Fiii acestuia sunt Caius, fost diplomat român, și Tiberiu Brediceanu, distinsul folclorist și compozitor...”, consemnează dr. Gheorghe Gărdu, în lucrarea „Brădiceni-Gorj în primele atestări documentare”.

Coriolan Brediceanu a urmat liceul la Beiuș, iar Facultatea de Drept la Universitatea de la Budapesta. Dobândește diploma de avocat în anul 1874. Membru al Comitetului central al Partidului Național Român (1881-1892), deputat de Oravița în Dieta Ungariei, Coriolan Brediceanu a apărat oameni politici români și ziare românești din Ungaria și Transilvania în procese intentate de autoritățile austro-ungare ale vremii. Așa a fost în anul 1896, când a luat partea țăranilor din Mehadia, ori a minerilor din Ciclova Montană, din Caraș, în fața autorităților maghiare. În anul 1895, la Timișoara, Coriolan Brediceanu îl apără pe Valeriu Braniște, cărturar, fondator (1894) și redactor al ziarului Dreptatea din Timișoara. Braniște a atacat frecvent în ziarul său politica antiromânească a guvernului de la Budapesta și, ca atare, i-au fost intentate peste 70 de procese. Deși apărut de Coriolan Brediceanu, Valeriu Braniște a fost condamnat la doi ani de închisoare, dar Coriolan i-a plătit cauțiunea de 5.000 de florini. Datorită atitudinii sale naționaliste, Brediceanu a fost ales în anul 1906 ca reprezentant al poporului românesc din Banat în dieta maghiară,

în două circumscriptii. Și tot Brediceanu este cel care l-a sprijinit pe un alt bănățean de frunte să se afirme, Traian Vuia, inventatorul primului aeroplan românesc.

Cel mai însemnat membru al familiei Bredicienilor, Coriolan, a avut trei urmași. Tiberiu Brediceanu a studiat muzica la liceul din Blaj, dar s-a licențiat în drept la Cluj. A fost membru fondator al Teatrului Național, al Conservatorului și Operei Române din Cluj, al cărei director a și devenit. A apreciat în mod deosebit folclorul românesc și a cules peste 2.000 de melodii populare, mai ales din Banat și Maramureș.

Al doilea fiu al lui Coriolan, Caius Brediceanu, a fost om politic și diplomat, expert pe probleme etnografice și geografice în cadrul delegației române la tratativele de pace de la Paris de după primul război mondial. A luptat ca și înaintașii săi pentru drepturile românilor bănățeni, a căror cauză a pledat-o în Parlamentul de la Budapesta, ca deputat în anii 1906, 1907, 1908. Doctor în drept și științe politice la Viena în anul 1909, s-a stabilit ca avocat la Budapesta. A fost un fruntaș al Partidului Național Român. După 1 Decembrie 1918 a fost ales secretar general pentru Externe al Consiliului Dirigent al Transilvaniei, din 1919 a fost deputat în noul Parlament al României întregite. Pentru o scurtă perioadă a fost ministru de stat (17 decembrie 1921-17 ianuarie 1922, primul bănățean ajuns într-o asemenea funcție importantă la București). Intră în diplomație, îndeplinind diferite misiuni în Brazilia, Argentina, Austria, Finlanda sau Vatican.

Fiica lui Coriolan, Cornelia Brediceanu, a fost soția marelui poet și filosof Lucian Blaga. Fiica celor doi, Dorli Blaga, își descria astfel mama: „Era o femeie frumoasă, sigură. Elegant, dar sobru îmbrăcată. La modă, tunsă scurt și cu rochii scurte, de foarte bună calitate și gust.” Cornelia Brediceanu a făcut studii medicale, așa că la anul 1924, după mutarea familiei Blaga la Lugoj, pe strada Făgetului numărul 4, Cornelia și-a deschis un cabinet stomatologic, prilej pentru Lucian Blaga să-și alinte soția cu „Dr. C. Brediceanu, arhanghel dentist”, iar pe Dorli să constate sec: „Mama câștiga bine”, domolind într-un fel supărarea tatălui, care nu obținuse un post la Universitatea din Cluj. Dorli Blaga se va căsători cu un cunoscut sociolog, filolog și publicist, Tudor Bugnariu, cel care va ajunge primul primar al Clujului după 23 august 1944.

Dinu BARBU